

INICI DE LA TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE VIC

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 10-10-2018

Dimecres XXVII-II

Diumenge vinent visitaré la primera parròquia de l'arxiprestat de Vic. Però aquesta missa, celebrada a la capella on hi ha el sepulcre de sant Bernat Calbó, seguint les petjades del venerable bisbe Josep Torras i Bages, és pròpiament l'inici d'aquest moment de gràcia que és la visita pastoral, tant per a les persones i institucions que visitaré en la santa visita pastoral com per al mateix bisbe. En el ministeri del bisbe, el moment de la visita pastoral és quasi com l'ànima de la seva cura pastoral de la diòcesi. Dono gràcies a Déu que m'ha concedit de poder iniciar la visita pastoral a aquest arxiprestat de Vic, per a poder estar més a prop de les comunitats cristianes i copsar el seu batec de lluita per l'evangeli, i per a poder encoratjar-les en la seva sortida missionera per a portar l'evangeli a tots els qui viuen en les parròquies d'aquest arxiprestat.

Quins són els punts clau d'una visita pastoral? Ho expressaré —sense cap afany de ser exhaustiu— tot seguint el fragment de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia que hem escoltat en la primera lectura d'aquesta celebració eucarística. Sant Pau hi expressa les seves vivències en la visita que ell va fer als apòstols i a la comunitat de Jerusalem, per veure si el seu treball apostòlic i evangelitzador era autèntic; com ell ens ha dit: *Per tenir la seguretat que tot el que havia fet, i encara faig, no va desencaminat.* És aquest mateix un servei importantíssim del bisbe en la visita pastoral. És propi del servei apostòlic dels bisbes vetllar perquè la fe autèntica, la fe dels apòstols, es mantingui viva en el cor de la seva Església, en el cor dels creients en Crist. Per això és important la seva predicació, la qual ha de ser sempre per remarcar elements essencials de la fe cristiana i de la vida pròpia dels cristians. Però, a més, també ha d'encoratjar a mantenir-se en la fe de l'Església i, si fos el cas, corregir qualsevol desviació de doctrina incorrecta que pogués detectar, o, si hi hagués quelcom que posés en perill la fe dels creients, a causa del pensament dominant en la societat, il·luminar els fidels i pastors perquè estiguin vigilants. És bo de recordar aquelles paraules de sant Gregori el Gran, en la *Regla pastoral*: «Que el superior sigui discret en el silenci i útil en la paraula; cal que eviti dir el que hauria de ser callat i callar el que hauria de ser dit. Perquè no altrament de com una paraula imprudent porta cap a l'error, també un silenci inoportú deixa en l'error aquells que podrien ser ensenyats.» Pregueu per mi que no sigui en aquesta visita pastoral, ni mai, d'aquells, com diu sant Gregori, que «el Senyor increpa per mitjà del profeta quan diu: *Gossos amb morrió, que no poden lladrar.*»

Sant Pau recordava també com *em van donar la mà en senyal de comunió.* Els signes de comunió són importants, perquè expressen la comunió que hi ha en el cor. La visita pastoral és el moment de saludar-nos els uns als altres, donant-nos la mà en senyal de comunió. Per això és important que hi hagi moments, a

part de la celebració de la missa estacional de la visita pastoral, per a compartir en l'escolta dels uns als altres, per al diàleg franc en la recerca de la voluntat de Déu. La visita als malalts i ancians en les seves cases o en les residències i hospitals és un moment molt esperat per mi. Compartir uns moments intensos amb ells i les seves famílies és expressió de comunió i de caritat mútua. Hi ha, així mateix, un encàrrec dels apòstols Jaume, Pere i Joan a Pau que és molt concret: *em van demanar que ens recordéssim dels seus pobres*. A més de l'aspecte de caritat, també aquest encàrrec és expressió de comunió. Quan diu «pobres» no es refereix solament als necessitats, sinó que és una denominació dels membres de la comunitat de Jerusalem. La comunió no es tanca en les nostres petites o grans comunitats, sinó que s'obre a l'Església diocesana i a l'Església universal. És la comunió en el Cos de Crist i amb el Cos de Crist, sense exclusions ni fronteres. Una comunió dels uns amb els altres, siguin propers o llunyans. Comunió que inclou acceptar-se, en el mutu donar i rebre, amb la disposició essencial a compartir, a la comunió de dons i de béns. La visita pastoral ens fa present aquesta obertura necessària de les nostres parròquies i comunitats si volem ser l'Església de Crist.

Una darrera realitat és el reconeixement que va rebre sant Pau, amb paraules seves, *que Déu m'ha confiat l'evangelització dels pagans*. És també l'encàrrec que tinc del Senyor per a tots vosaltres, estimats germans: és l'hora de la missió evangelitzadora en la nostra diòcesi de Vic. Potser ara com mai l'evangelització és una urgència entre nosaltres. En la nostra societat molts dels nostres germans, dels nostres familiars, dels nostres veïns viuen en un nou paganisme. Quan el Déu vertader, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, no habita per la fe i l'amor en el cor de les persones, el que es fa present és el paganisme. Quan no hi ha Crist en el cor de les persones, apareixen els falsos déus que ho prometen tot, però l'únic que fan és robar a la persona humana la seva llibertat i, a poc a poc, la seva vida. No podem pas mirar a un altre lloc, ni podem esperar que passi el temps. Tots hem de sentir en el nostre cor la urgència a sortir a trobar-nos amb els nostres germans que, sense el Déu de la vida i de l'amor, no troben la pau, ni l'alegria, ni la salvació.

En l'evangeli hem escoltat com els deixebles de Jesús li demanen una pregària. També nosaltres necessitem aprendre a pregar més profundament, amb la confiança que ens ensenya Jesús. Les nostres parròquies i comunitats han de ser per a tots nosaltres veritables escoles de pregària. Ho necessitem. Ho necessiten els nostres germans que cerquen Jesús i la seva llibertat. Ens deia sant Joan Pau II en l'inici del tercer mil·lenni de l'Església: «Les nostres comunitats cristianes han d'arribar a ser autèntiques "escoles de pregària" on el trobament amb Crist no s'expressi solament en petició d'ajut, sinó també en acció de gràcies, lloança, adoració, contemplació, escolta i afecte encès fins a l'arravatament del cor. Una oració intensa, doncs, que, tot i això, no ens aparti del compromís en la història: que, obrint el cor a l'amor de Déu, l'obri també a l'amor als germans, i ens faci capaços de construir la història segons el disseny de Déu» (*Novo millennio ineunte*, 33).

Germans estimats, pregueu pels fruits de la meva tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Vic. Que el Senyor ens faci a tots el do de la fe recta, la comunió profunda, la caritat activa, el zel evangelitzador i un cor obert sempre a Déu i als nostres germans. Que sant Bernat Calbó, el bisbe sant de la nostra diòcesi, ens sigui intercessor. Així sigui.